

Évközi 9. vasárnap. 2011

Bevezető

A mai Évközi 9. vasárnap evangéliuma a hegyi beszéd befejező szakasza. Sarkos fogalmazásaival arra mutat rá, hogy az, az igazi keresztény, aki becsületesen, kétszínűsködés nélkül teljesíti a mennyei Atya akaratát. Nagy kérdés, hogy mi hogyan teljesítjük Isten akaratát, Isten törvényeit.

Kívülállóként bennünket kereszténynek mondanak, mi is azoknak valljuk magunkat. De meglátszik-e ez életünkön? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket!

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te kinyilatkoztatod nekünk az Atya szeretetét. Uram Irgalmazz!

Jézus Krisztus, Te közbenjársz értünk az Atyánál. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus Te megerősítesz bennünket Szentlelked által. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Az évközi 9. vasárnap szentírási olvasmányai az üdvösség elérésének feltételeit állítják eléink. A leghitelesebb válaszadónak, magának a Mesternek a szavai igazítanak útba e döntő kérdésben.

Jézus, miután befejezte a hegyi beszédét a hallgatóinak leírhatatlan rajongása vette körül. „*Ember így még nem beszélt!*” – hajtogatták lelkesen, hiszen boldognak nevezte azokat, akik nélkülöznek, a szegényeket, az üldözötteket, az éhezőket.

Az emberek ujjongva ismételték: „*Uram! Uram!*”

Ő azonban fontosnak tartotta tisztázni: „*nem elég azt mondani Uram, Uram. Mert csak az, megy be a mennyek országába, aki a mennyei Atya akaratát cselekszi*” Azért, hogy még jobban szemléltesse, Jézus nagyon élénk képen elmondja: „*Az ostoba homokra épít*” „*Az okos sziklára*” Ugyanis, nem mindegy, hogy milyen alapokon nyugszik az életünk. Ez sok mindent meghatároz, és sok minden függ tőle.

Hasonlatához rövid magyarázatot fűzött, amit minden értelmes ember azonnal megértett. Remélhetőleg a mai kor embere is ért Jézus szavaiból. A sziklára épített ház tulajdonképpen az Ő tanítására épített emberi élet.

Az Úr Jézus tanítása, Isten üzenete, mely kell, hogy megérlelődjék lelkünkben és formáljon bennünket. Érdekes, hogy Isten igéje, mely nem csupán Jézus igehirdetése által szólította meg az embert, lassan válik a vérünké.

Az első olvasmányban Mózes szavai ragadták meg lelkünket. Így szólt a néphez: „*Véssétek szívetekbe, lelketekbe, szavaimat!*” Döntés elé állítja övéit.

„*Íme, áldást és átkot ajánlok fel ma nektek: áldást, ha engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek törvényeinek, amelyeket ma szabok nektek, s átkot, ha nem engedelmeskedtek az Úr, a ti Istenetek törvényeinek, hanem letértek arról az útról, amelyet ma mutatok nektek, és más isteneket követtek, akiket nem ismertek.*”

Vajon milyen törvényeket kellett a választott nép fiainak és leányainak a szívükbe vésnük? Természetesen Isten törvényeit, melyeket úgy ismerünk, mint Isten tízparancsolatát. Mózes csupán közvetítő volt Isten és ember között. Amit hirdetett, azonban Isten üzenete volt, melyet nagyon is ajánlatos megtartani akkor is, és ajánlatos megtartani ma is.

Egy szívünkbe ágyazott erkölcsi törvény a tízparancsolat, mely nem csupán a vallásos ember lelkében kell, hogy megfoganosodjék, hanem minden jóakarátú ember lelkében.

Oh, mily jó lenne, ha népünk is megszívlelné, a ma hangsúlyozottan nekünk szóló szavakat. Áldást, vagy átkot választhat népünk is. S tragikus állapotában melyiket választja? Az áldást, az Isten törvényeinek való engedelmisséget, vagy az átkot, a más istennek, a Mammon, a monetáris világ törvényeinek, megfontolás nélküli kritikátlan engedelmisséget?

Én hiszem, hogy az Isten törvényeinek való engedelmisséget, az alkotmányunk, és az életünket szabályozó törvények megalkotásakor. Annak ellenére hiszem, mert tudom, hiszen nyitott szemmel és nyitott füllel járok e világban, hogy sajnos még ma is sokan abszolútnak, megmásíthatatlannak tekintik a Tőke törvényeit. S rá akarják erőltetni népünkre továbbra is, hogy az irányítsa életét, holott már ez a szemlélet szinte végzetes katasztrófába sodorta népünket.

Sajnos ez a szemlélet irányítja sokak magán életét is.

Vannak viszont, akik fontos emberi kapcsolataikban bíznak, és ebből merítik önbecsülésüket is. Azonban mi történik akkor, hogyha már nem fűzi össze őket az érdek, vagy elhalnak mellőle, és magára marad az ilyen ember?

És ne is említsük azokat, akik maffia kapcsolataikra építik életüket, és biznisz szerint építgetik, cserélgetik e kapcsolataikat, és nem egyszer börtön és a társadalom megvetése lesz osztályrészük.

Önértékünket alapozhatjuk tehetségünkre, képességeinkre is. De óvatosan, mert ebből is születhetik veszély: az *önelégült* értéktudat: "Sikereres vagyok, munkaképes vagyok, alkotó ember vagyok, tehát értékes vagyok..." Mindenki tudja, hogy környezetében hány embernek volt már az önelégültség a veszte. Gondoljunk csak a Bibliai jelenetre, a templomban az önmaga erényességeivel hivalkodó farizeus öntudatára. Kártyavárként omlott össze, mivel az alapok gyengék voltak.

A keresztény élet sziklaalapja csak Jézus Krisztus lehet, csak rá érdemes alapozni. Őt kell követnünk, s vele kell terveznünk. E köré, a keresztény értékrend köré kell szerveznünk személyes és közösségi életünket, hazánk életét is. Az erre épülő élet anyyira sziklaerős, hogy ha szakad a zápor, ömlik az ár, süvít a szél, és neki zúdul, akkor sem dől össze, mert sziklára, Jézus Krisztusra épült.

Amen.

(F.F.)